

EL LLENYATAIRE I LA DESTRAL

Una vegada hi havia una llenyataire, pobre com una rata, però que era un home honest, un home honrat; deia sempre la veritat. Vivia al costat d'un bosc, amb la muller i dos fills. Cada matí anava a la feina a tallar troncs i es guanyava, d'aquesta manera, quatre patacons.

Un bon dia, s'aixeca de matinada i se'n va a treballar. Però sabeu què havia passat? La nit anterior havia plogut, i tot era xop, moll, amarat d'aigua. Es posa a caminar amb la destral a l'esquena i cap al treball s'ha dit. Per arribar al lloc, havia de passar per un pont de fusta, sota, del qual hi passava un riu molt cabalós. Trup, trup, trup... i quan és a la meitat, quina mala sort! Rellisca i la destral li cau dins l'aigua. Sota del pont hi havia una gorga, una bassa i és clar, la destral amb el pes de la fulla, gluc, gluc, gluc, es va enfonsar dins l'aigua. El llenyataire, es va posar a plorar de pena. Tan sols tenia una, de destral. Va ser aleshores, que l'Esperit de les aigües es va compadir d'ells. (De vegades els nens em pregunten: Xesco, què és l'Esperit de les aigües? I jo els dic que tampoc no ho sé, que és, però, que hi ha alguna cosa que ens aguanta i explicant contes als nens, la veig sovint). Va pensar:

- És un home honest, honrat, l'hem d'ajudar...

I va, i li treu una destral d'or i li diu:

- Llenyataire, què és aquesta la teva destral?

Ell se la mira, la toca i li respon:

- No, no és aquesta la meva.

Aleshores L'Esperit li treu una destral de plata.

- Què és aquesta?, li diu.

- No, aquesta no és pas la meva.

Finalment li treu la seva destral, la que havia caigut dins l'aigua.

- Què és aquesta?

- Oh i tant diu ell, aquesta si que és la meva.

Ah, digué l'Esperit de les aigües:

- Com que has dit la veritat, ja te les pots quedar les tres.

I més content que un gínjol, se'n va cap al poble i ho explica a tots els

veïns. La gent se l'estimava i ho varen celebrar. S'entaularen. I mentre el nostre llenyataire ho explicava, un altre que era molt murri, molt astut, en sentir-ho va pensar:

- Quina bona idea que m'ha donat aquest...

Agafa la seva destral i es posa a córrer com un esperitat cap aquell lloc. Va córrer durant una hora i va arribar bleixant, panteixant de valent, semblava que treia el fetge per la boca... I així que és al pont, agafa la destral, i a posta, la llença dins el riu i fa veure que plora com una Magdalena. L'esperit de les aigües va i li treu una destral d'or i li diu:

- És aquesta la teva destral, llenyataire?

Ell obre uns ulls com unes taronges i li respon:

- Oh i tant, aquesta és la meva.

L'Esperit li féu:

- Mentider, més que mentider, doncs ara et quedes sense aquesta i sense l'altra..."

Conte de Lleó Tolstoi
Adaptació de Xesco Boix